

[Inger Gautier Schmit.]

min Side, idet jeg nemlig søgte at bringe Klarhed i den Uklarhed, som har været til Stede blandt Landets Præster, for en Del foraarsaget ved, at Biskopperne ikke havde udtalt sig om Spørgsmaalet. Forhaabentlig kommer Biskoppernes Udtalelse, men i øvrigt mener jeg ikke, der behøves nogen Forklaring fra Biskopperne til en saa fuldkommen klar Paragraf, idet Paragraffen siger ganske klart, at Præsterne har Tilsyn med Religionsundervisningen. Jeg fremdrog det, som sagt, under Finanslovdebatten, fordi der var Uklarhed blandt Landets Præster, og Ministerens Svar var mindst lige saa klart som Paragraffen, idet Ministeren aabent erkendte, at den Competence, Landets Præster her havde — desværre kun uden for København, idet København jo glider ud —, var fuldstændig sidestillet med Skolekommissionens, saadan at Skolekommissionen ikke som saadan er en overordnet Instans over Præsten.

Vesterager: Jeg skal ikke forlænge denne Debat, men blot over for den højtærede Undervisningsminister sige, at jeg tillægger nu alligevel dette med Børnene nogen Betydning, ikke saa helt endda. Det viser en Udvikling, som jeg som Skolemand absolut ikke kan se helt bort fra. Og det var ikke noget, der saadan kom frem ganske kort i Bladene. Nej, det blev virkelig omtalt og drøftet. Og det var ikke dette, at Forældrene ikke kom til Møderne, for det ved jeg udmærket godt, men det var dette, at Forældrene rettede sig efter det Paabud fra Børnene, at de ikke maatte komme og høre paa Undervisningen. Det er det, Sagen drejer sig om. Og jeg vil dog nok sige, at hvis jeg i min Skole indbød Forældrene og saa Børnene sagde: Kan I værnsagod blive hjemme, vi ønsker ikke at se jer, saa vilde jeg anse det for noget betydningsfuldt. Derfor omtalte jeg det ganske forbigaaende. Hvis Ministeren var Skolemand, tror jeg ogsaa, at han vilde lægge nogen Vægt paa, om Børnene forbyder Forældrene at modtage Læreren Indbydelse til at høre paa Undervisningen.

Dernæst vil jeg gerne sige, at den personlige Indsats i Skolens Arbejde tillægger jeg den allerstørste Betydning, og derfor forundrer det mig, at man ikke har Opmarksomheden mere henvendt paa det Spørgsmaal. Den store Omvæltning fra den rationalistiske Snusfornufts Tid til den Grundtvig-Kold'ske Tid, alt det smukke, vi taler om, gik jo netop ud paa, at Læreren i sin opdragende Virksomhed skulde sætte

alt ind paa at være en Personlighed, der kunde paavirke Børnene.

Sammenblandingen af Religion og Politik ønsker ogsaa jeg i høj Grad begrænset. Men saadan som Lovgivningen foregaar her i dette Land, kan man ikke blive fri for at omtale dette Spørgsmaal, fordi der jo skal lovgives paa alle Omraader; og naar man skal lovgive paa de forskellige Omraader, maa man jo ogsaa have Frihed til at omtale de forskellige Spørgsmaal. Det kan man ikke forhindre, og den højtærede Undervisningsminister har jo ikke været bange for i Tidens Løb at tale om mange forskellige Ting og ved forskellige Lejligheder holde lange Taler baade om den ene og den anden kirkelige Retning. Og det kan jo ikke være forbeholdt den ene Taler at fremsætte sit Syn, men maa være tilladt ogsaa for den anden. Derfor vil der altid i det politiske Liv være Grund til at tale om disse Spørgsmaal, naar de ligger for.

Jeg tror, at den Uro, der er kommet frem, for en Del har sin Grund i den Uensartethed, der er blevet i vor Skolelovgivning. Og naar det nu er sagt, at Loven har virket i for kort Tid, Spørgsmaalet er ikke klaret, saa stadfæster det den personlige Opfattelse, jeg har, at det maaske havde været bedre, om vi havde ventet lidt, til Spørgsmaalet var afklaret, og saa havde set, om vi kunde finde en mere ensartet Ordning af Forholdet mellem Kirke og Skole, og om vi havde ventet, til det kirkelige Udvalg var færdigt med sine Overvejelser. Men det lod sig ikke gøre. Dette er at opfatte som en ganske personlig Bemærkning.

Nu maa man tage Forholdene, som de ligger, og jeg vil da blot i Anledning af § 12 i Tilsynsloven sige, at der er fra en Skolemands Synspunkt ikke saa lidt Forskel paa Skolekommissionens og Præstens Stilling, for Skolekommissionen kan komme i Skolen naar som helst og overvære alle Timer, men har Præsten Ret til det? Nej, saamaend har han ej! Og har Præsten Ret til at bestemme, at naar han kommer, skal man tale om Religion? Eller har han Ret til at komme til Aarsprøven og forlange at faa sin Indflydelse gjort gældende? Jeg tvivler paa det. Jeg vil gerne have det Spørgsmaal klaret, for det ligger i høj Grad uklart for mange Præsters Vedkommende. Jeg tror, der med Hensyn til det Tilsyn, der er paalagt Præsten, er en Uklarhed i Loven, som i allerhøjeste Grad trænger til at klares.

Hermed sluttede Forhandlingen.